

Fővárosi Ítéltábla,
mint másodfokú bíróság
1.Bf.299/2010/19.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2011. év július hó 5. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt I. r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 2.B.598/2009/73. számú ítéletét az I. r. vádlottal szemben helybenhagyja azzal, hogy a házi őrizet kezdetének helyes időpontja 2007. év **október hó 31. napja**; a vádlott terhére rótt testi épség elleni bűncselekmény helyes megnevezése testi sértés bűntettének kísérlete.

Az I. r. vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott börtönbüntetésbe beszámítja.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Bíróság 2.B.598/2009/73. számú, 2010. június hó 14. napján kelt ítéletével I. rendű vádlottat a Btk. 166. § (1) bekezdése szerinti emberölés bűntettének kísérlete és a Btk. 170. § (1), (2) bekezdése szerinti súlyos testi sértés bűntettének kísérlete miatt - halmazati büntetésül -, mint visszaesőt 7 év 6 hónap börtönre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Beszámította az előzetes fogva tartásban töltött időt a kiszabott börtönbe, a házi őrizet esetében négy napot feleltetett meg egy napi szabadságvesztésnek. Megszüntette a korábbi végrehajtandó büntetésből nyert feltételes szabadságot és egyben kizárta a vádlottat a feltételes szabadság kedvezményéből. Rendelkezett a bűnjelekről, a sértett által előterjesztett polgári jogi igény elbírálását a törvény egyéb útjára utasította, és kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség viselésére.

Az első fokú ítélet a II. rendű vádlottal szemben - perorvoslat hiányában - a kihirdetésekor jogerőre emelkedett.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott védője fellebbezést jelentett be.

A Főváros Fellebbviteli Főügyészség BF.463/2009/6. számú átiratában az első fokú ítélet tényállásának kisebb körű pontosítása mellett az ítélet helybenhagyását indítványozta. Az ügyészség a nyilvános ülésen nem képviseltette magát.

A vádlott védője írásban is benyújtotta fellebbezésének részletes indokolását, amelyben a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta, de - a nyilvános ülésen elhangzottakkal egyezően - az 1. tényállás megalapozottságát is vitatta, mert álláspontja szerint az 1. számú sértett volt az, aki baseballütővel támadt a vádlottra, és I. r. vádlott védekezéséért - „jogos védelmi képzetel”- használta a szamuráj kardot. A kifejtettek szerint I. r. vádlottnak nem volt ölési szándéka, cselekménye életveszélyt okozó testi sértésként értékelendő. A védelem a 2. tényállási pont jogi minősítését nem vitatta, de a tényállást e tekintetben is megalapozatlannak tartotta, álláspontja szerint nem volt védelemnek testi sértés okozására irányuló szándéka, mindössze nevelési célzattal jelképesen „rákoppintott” a karddal a 2. számú sértett fejére. Egyben bizonyítási indítványt is előterjesztett a sértett szavahihetőségének poligráfós vizsgálata végett.

A vádlott az utolsó szó jogán a védőjéhez csatlakozott és az eljárásban előterjesztett védekezését ismételte meg.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése szerint az I. r. vádlott tekintetében teljes körben felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartása mellett lefolytatott alapos és részletes bizonyítási eljárásban az ügy ténybeli és jogi elbírálásához szükséges bizonyítékokat teljes körben feltárta. A felderített személyi és tárgyi bizonyítékokat értékelési körébe vonta, egyenként és összességében is számba vette, mérlegelte, és e tevékenységét és az elfogadott bizonyítékokat az ésszerű gondolkodás, a logikai szabályok megtartásával levont következtetések rögzítésével körültekintően, behatóan és támadhatatlanul megindokolta.

Az I. r. vádlott az eljárásban végig azt állította, hogy az 1. számú sértett támadt rá a baseball ütővel, amelyet a karddal hárított, de ölési szándék nem vezette. A széles körben lefolytatott tanúbizonyítás eredményeként azonban helytállóan állapította meg a Fővárosi Bíróság, hogy nemcsak a védelem által elfogulatlanul nem tekinthetőnek minősített tanúk állították ennek ellenkezőjét, hanem teljesen kívül álló személyek is. A véletlenül arra sétáló 1. számú tanú, valamint az ablakból kitekintő 2. számú tanú beazonosíthatóan a vádlottat látta 1. számú sértetre támadni. A 2. számú tanú a vádlott által indított szamuráj kardos támadást követően látott csak a

sértett kezében egy fanyelet, amely nem baseballütő volt. A baseballütőre egyébként a vádlotton kívül más nem hivatkozott, a tanúk a sértettel egyezően kizárták, hogy a helyszínen ilyen tárgy lett volna. Egyébként ilyen tárgy a helyszíni szemle során sem került elő, és az orvos szakértő véleménye sem támasztotta alá, hogy a sértett maradandó fogyatékoságát okozó sérülése elszenvedésekor illet tarthatott a kezében. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor ítélete indokolásában kifejtette, hogy az 1. számú sértett által kezdeményezett támadás esetén - figyelemmel sportolói múltjára és testi alkatára - a vádlott aligha távozott volna orvosi ellátást igénylő sérülés nélkül. A Fővárosi Ítéltábla a sértett támadásáról szóló védekezését abban a körülményben is cáfolni látta, hogy amikor az 1. számú tanú útban volt a sörözője felé és telefonon értesítést kapott a 3. számú tanútól az ott történekről arra utasította, hogy hívja a rendőrséget. A 3. számú tanú vallomásából is kitűnően aligha akart saját maga beleavatkozni a tettlegességbe, és a rendőrség megjelenésekor nyilván nem kívánt baseballütőt magánál tartani, amely a tanúvallomásokból kitűnően egyébként sem szokása. A sértett tipikus védekező jellegű sérülést szenvedett, és ezzel akadályozta meg, hogy a vádlott által használt kard ne a fejére sújtsa le. Mindezek alapján fel sem merült a védő által hivatkozott „vívás”. és annak „sportszerű” befejezése a sértett védekezésre képtelen állapotba kerülésekor.

Az orvos szakértők többször kiegészített véleménye csak a sértett kézsérülése kapcsán elszenvedett maradandó fogyatékoság kérdésében tért el, de később az 1. számú igazságügyi orvos szakértő elfogadta a 2. számú igazságügyi orvos szakértő véleményét arról, hogy a sebészeti úton nem rekonstruálható anyagihiányos kézideg sérülés maradandó fogyatékoságot eredményez, ezért az elsőfokú bíróság ezt is helyesen állapította meg tényállásában.

A 2. tényállási pontban helytállóan mérlegelt az elsőfokú bíróság, amikor a vádlott vallomásával szemben a tanúk előadására alapította az ítéleti tényállást. E körben osztotta az ítéltábla az ügyészség tényállás kiegészítésére vonatkozó álláspontját. Az elsőfokú bíróság a váddal egyezően rögzítette a 2. számú sértett támadásának pontos körülményeit, azonban annak nem pontos a megfogalmazása, tartalmában elvétett támadásra utal, noha ilyen fel sem merült a bizonyítási eljárás anyagában.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla a Be. 352.§ (1) bekezdés a./ pontja alapján a 2. tényállást akként **pontosítja**, hogy amikor a vádlott a 2. számú sértettet ellökte, majd a karddal a 4. számú tanú felé indult és a sértett rákiáltott ismét felé fordulva, célzottan ellene támadva szándékosan ejtett rajta a sebzést a szamuráj karddal.

E korrekciót a fentebb már jelzett elvételre utaló mozzanat kirekesztése indokolta. A 2. számú sértett a nyomozás során és a bíróság előtt is határozottan vallotta, hogy a támadás ellene irányult, a vádlott felé fordulva sújtott le, őt vette célba, ezért határozottan kellett a tényállásban megállapítani, hogy sérülése nem abból adódott, hogy a vádlott és a 4. számú tanú közé állva véletlenül/tévedésből érte a vádlott ütése.

E pontosítással az első fokú ítélet már teljes körben megalapozott, és a másodfokú eljárásban irányadóan a felülbírálat alapját képezi.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és helyes a vádlott által elkövetett mindkét bűncselekmény jogi minősítése is.

A vádlott az 1. számú sértett fejére középest meghaladó erővel, és az élet kioltására alkalmas különösen veszélyes eszközzel támadott. Ha a sértett a támadást nem védi ki a kezével, a vágás a fejét találta volna el, és az arc vagy a fej egy részének levágását, lemetszését is eredményezhette volna. Önmagában e tárgyi körülmények vizsgálat alapján - a Legfelsőbb Bíróság 15. sz. irányelvének megfelelően - csakis élet elleni támadásként lehet értékelni az I. r. vádlott cselekményét. Helytállóan minősítette az elsőfokú bíróság emberölés kísérleteként a vádlott tettét, és jó az eshetőleges szándékra vont következtetése is; nem volt célja a vádlottnak a sértett életét kioltani.

A 2. számú sértettet ért támadás jogi értékelése is törvényes, azt a védelem sem vitatta. A vádlott kis erővel támadatott, ezért - figyelemmel a sérülés tényleges gyógytartamára is - helyes - a váddal szemben - az életveszélyt okozó testi sértés kísérlete helyett a súlyos testi sértés kísérletének a vádlott terhére történő megállapítása, és az eshetőleges szándékra vont következtetés.

Fel sem merült a védelem által hivatkozott nevelő szándékú fejre történő rákoppintás, mivel a sértett sérülésének több öltéssel való összevarrása ezt nem támasztja alá, és az előzmények sem indokolták.

Az elsőfokú bíróság nem a Bkv.61. szerint - az anyagi jogi szabály főcímével - nevezte meg az ítélet rendelkező részében a testi épség elleni bűncselekményt, ezért azt a másodfokú határozatban pontosítani kellett.

A büntetés kiszabása során irányadó és a vádlott javára és terhére értékelhető tényezőket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta, és súlya szerint értékelte. A kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmény magas büntetési tételkeretében halmazatként kiszabott büntetés egyáltalán nem tekinthető eltúlzottnak, mivel számos és jelentős súlyosító körülményt kellett a vádlott terhére értékelni, ezért a büntetés enyhítése szóba sem jöhetett. A kiszabott büntetés tetтарыыos, kifejezi a vádlott személyi társadalomra veszélyességét és az elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyát. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra a tényre, hogy a vádlott az élet elleni bűncselekmény elkövetése után szabadlábban védekezhetett és a házi őrizet alatt ugyanolyan jellegű bűncselekményt követett el, miközben feltételesen volt szabadlábban erőszakos bűncselekményért kiszabott hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetéséből.

Az ítélet járulékos rendelkezései törvényesek, ezeket nem érintette az ítéltábla.

A másodfokú eljárásban előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 99.§ szerint beszámította a Fővárosi Ítéltábla, és egyidejűleg a házi őrizet kezdetét pontosította.

A vádlott és védője a másodfokú eljárásban ismét előterjesztette a poligráfos vizsgálatra vonatkozó bizonyítási indítványát, amelyet a másodfokú bíróság is elutasított. Ennek okait az első fokú ítélet is részletesen tartalmazza, mivel ez folyamatos indítvány volt az eljárásban. A poligráf alkalmazása az eljárásnak ebben a szakaszában értelmetlen, az a bizonyítási eljárás lefolytatása után nem rendelhető el. A poligráf az eljárás kezdeti szakaszában, információszegény környezetben alkalmazható. A vizsgálat alkalmas a nyomozás irányának meghatározására, de az ismeretek bővülésekor, a bizonyítási eljárás előre haladásával attól már nem várható eredmény, nem is mérvadó. Jelen ügyben a bizonyítás teljessége, az ügy felderítettség és a tényállás megalapozottság nem is tette szükségessé a bizonyítás továbbfejlesztését.

A fent részletesen kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság elsőfokú döntését a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2011. év július hó 5. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Bartkó Levente s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 2.B.598/2009/73. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.299/2010/19. számú végzése folytán - I. rendű vádlottal szemben - jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2011. év július hó 5. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelélül:
tisztviselő